

Florin Irimia

Bărbatul din spatele ceții

povestiri

POLIROM
2021

Cuprins

<i>Preambul</i>	7
1. Accidentul	13
2. Un pui de pisică	18
3. Misterul mașinuței americane	29
4. Berbecuțul	36
5. Acvariul	40
6. O baie în Lacul Ohrid	56
7. Vagonul cu porno	68
8. Cute	87
9. Cronica unei despărțiri întârziate	96
10. Cada	118
11. Bărbatul din spatele ceții	135
12. Tenside neagresive	147
13. Rufe murdare	159
14. Subțierea	164
15. Sfârșit de program	176
16. Scriitorul	183
17. Șobolanul	191
18. „În țara Berlinului”	195
19. <i>Wishful thinking</i>	217
20. Achim Florian	234
21. Străinul din tren	238
22. Bună noapte	245
23. Singurul supraviețuitor	268
24. Procesul	283
<i>Epilog</i>	293

Odată ajunsă în casă, s-a acomodat destul de repede cu noul „amplasament“, chit că în primele două zile a stat pită aproape tot timpul sub un dulap, ieșind de-acolo doar noaptea, după ce noi ne culcam și în casă nu se mai auzea nici un zgomot, în afară, bineînțeles, de cel pe care-l făcea ea, explorând puțin câte puțin strania alcătuire a lumii în care fusese adusă, găsindu-și treptat un colțișor al ei, care era un fotoliu, dar de pe care sărea imediat, ori de câte ori ne vedea apropiindu-ne, de parcă am fi surprins-o făcând ceva nepermis, ceva pentru care fusese în prealabil aspru certată.

Așa cum era de așteptat, „pusul pe picioare“ n-a durat foarte mult, însă de-acum nici unul din noi nu mai lua în calcul varianta în care am fi putut duce pisica înapoi, mai ales că, pe zi ce trecea, părea că se simte din ce în ce mai bine împreună cu noi, în noua ei casă. Așa că în loc s-o ducem afară, am dus-o la veterinar pentru o consultație de rutină și, când consultația n-a scos nimic la iveală, pentru o operație de sterilizare. Gata, de-acum era a noastră. *Mission accomplished?* Nu tocmai.

În tot acest timp, suficient de stresant pentru pisica cea nouă, pisica cea veche urmărise cu suspiciune crescândă evenimentele care se succedau cu repeziciune de la o zi la alta și la un moment dat a hotărât că trebuie să-și manifeste puțin dezacordul. Obișnuită să fie stăpână absolută peste casă, să nu-și împartă teritoriul cu nimeni și, mai ales, să fie singura care se bucură de atenția noastră, Rosina a reacționat cum ar fi reacționat cele mai multe pisici aflate în aceeași situație, adică cu un amestec de ostilitate și nedumerire, presărat doar din timp în timp cu ceva curiozitate, care, de altfel, se stingea repede. Disconfortul însă nu părea semnificativ,

iar noi ne-am grăbit să răsufptăm ușurați, gândindu-ne că, pe măsură ce timpul va trece, gradul ei de toleranță va crește, ba poate chiar, într-o zi, cele două vor deveni prietene. Că nu avea să fie așa ne-am dat seama în săptămânile care au urmat, când am remarcat cu îngrijorare că, dacă se schimbasese ceva în dinamica interacțiunilor dintre ele, schimbarea era eminentamente în rău. Probabil că la-nceput pisica veche sperase că prezența celei noi nu va fi de durată. Mai avusese asemenea experiențe cu pisicile unor prieteni care veniseră „în vizită”, două-trei ore sau chiar două-trei zile, în funcție de context, și asta mai putea accepta. Dar o pisică în aceeași casă cu ea pentru mai mult de o săptămână? Pentru mai mult chiar de două săptămâni? Ce-nsemna asta? Unde ne credeam aici? La adăpost?

Inițial s-a limitat la a o mârâi pe nou-venită, un mârâit de avertizare, „de rutină” să-i spunem, care pe parcurs s-a transformat în sâsâit, după care, când nici acesta n-a funcționat, în cel mai evident scuipat cu putință. Apoi, când a văzut că toată ostilitatea ei era cam în van, că „venetica” nu doar că nu-și lua tălpășița, dar părea că se face din ce în ce mai comodă pe fotoliile ei, a început s-o fugărească prin casă, uneori chiar lovind-o cu laba, un gest nemaiîntâlnit la ea până atunci. Ulterior, constatând că nici agresiunea fizică nu avea decât cel mult un impact limitat asupra „intrusei”, care, fată de cartier, obișnuită cu viața dură de afară, nu se lăsa nici ea intimidată cu una, cu două, uneori chiar ripostând la atacuri, Rosina cea fragilă a intrat în panică.

Și aici a existat o evoluție. Mai întâi a luat apartamentul la tropăit. Patrula dintr-o cameră în alta, în pas alert, de parcă ar fi fost un câine de vânătoare sau unul responsabil cu depistarea drogurilor. În timp ce se deplasa, din ea ieșea un mârâit înfundat, un mm-mm-mm

constant, de parcă în fiecare cameră ar fi observat ceva ce i-ar fi provocat nemulțumire sau îngrijorare. Îmi aducea aminte de Dustin Hoffman în *Rain Man*, cu acele „oh-oh”-uri ale sale rostite ori de câte ori ceva nou, diferit, neprevăzut amenința să-i dea peste cap rutina zilnică. Apoi au urmat atacurile asupra cozii. Și ele progresive. Coada începea să i se zbată, la-nceput de două-trei ori, apoi din ce în ce mai des, de patru-cinci-șase ori, și din ce în ce mai repede, apoi cu frenezie, de parcă ar fi avut viață proprie și ar fi încercat să i se desprindă de trup și să o ia la sănătoasa. Rosina se pornea s-o mârâie, apoi s-o sâsâie și într-un final s-o atace cu gura și cu ghearele, de parcă coada ar fi fost pisica cea nouă. În funcție de context, dispoziție sau chiar momentul zilei, zvârcolilele cozii puteau dura de la două-trei minute până la jumătate de oră, poate chiar mai mult. Bineînțeles, n-am putut să ne uităm la spectacolul ăsta jalnic și să nu facem ceva. Așa că am început să ne documentăm, să vedem ce reprezentau de fapt toate aceste manifestări și ce anume le cauza. Evident, așa cum bănuiserăm, era vorba de stres, anxietate, poate chiar depresie. Psihic, pisica veche nu mai făcea față presiunii. Toate tableturile ei fuseseră date peste cap de apariția „veneticei”, materializată subit la ea în casă, și nu oricum, ci deja crescută, impozantă, măcar pui dacă-ar fi fost. Mai mult, probabil trăia și cu impresia că, fiind mai bătrână, urma să fie dată la o parte, trecută pe linie moartă, scoasă la pensie. O prezență inutilă, care nu avea să mai însemne nimic.

Și poate, până într-un punct, chiar avea dreptate să se simtă așa. În dorința noastră de a-i face acomodarea cât mai ușoară pisicii de-afară, o cam neglijaserăm pe cea din casă, nu-i mai acordaserăm atenția cuvenită, ceea ce ei îi inoculase sentimentul că nu mai contează.

Destul de neplăcut, evident, dar nu trebuia să disperăm, situația era rezolvabilă. De fapt, ca să remediem lucrurile, tot ce trebuia să facem era să creăm în casă o atmosferă de armonie și echilibru. Pentru asta era nevoie de implicarea ambelor pisici în tot felul de jocuri și activități distractive, astfel încât fiecare să asocieze prezența celeilalte cu ceva plăcut, stimulant, dar în egală măsură trebuia să le alocăm un timp și un spațiu care să fie numai al lor, astfel încât să se bucure și de momente de singurătate, și mai ales de noi doi în singurătate, adică fără prezența celeilalte acolo. Spațiu personal, în alternanță cu împărțirea spațiului, cam asta spuneau specialiștii. Și, opțional, dacă situația o cerea, o sticlută de feromoni băgată în priză și niște capsule cu o pastă liniștitoare în ele, un fel de sedativ din plante, cu gust bun, pentru administrare orală.

Zis și făcut. Am început să ne jucăm cu ele simultan, să le hrănim în același timp, să le angrenăm în tot felul de activități agreabile, stimulante, cum ar fi pânditul la geam și „atacarea” păsărilor care veneau să ciugulească ce le puseseăm tot noi pe pervaz. După care separarea în camere diferite, alternând camerele, astfel încât, pentru câteva ore, fiecare să se bucure de un pat sau de o canapea fără să fie incomodată de prezența celeilalte. Nu în ultimul rând, o oră, două pe zi le petreceam laolaltă, toți patru, în aceeași încăpere, de preferat în dormitor, noi citind, iar pisicile stând pe pat, separate de corpurile noastre, dar totuși în același loc, ca să înțeleagă că una nu e mai puțin importantă decât cealaltă și așa mai departe.

Rezultatele nu s-au lăsat prea mult așteptate. Actele de agresiune au dispărut aproape complet, dacă nu chiar în totalitate, pentru că urmărirea, atunci când mai existau, păreau să se fi transformat mai degrabă în

joacă. Umblăturile agitate prin casă s-au diminuat și ele, un episod la trei-patru zile și nu pentru mai mult de cinci-zece minute, în loc de unul în fiecare zi, de măcar jumătate de oră. Zbaterea incontrolabilă a cozii și atacurile asupra ei au scăzut și ele în intensitate, deși au rămas mai frecvente decât ne-am fi dorit, însă pentru asta aveam gelul liniștitor, care părea să aibă efect și care era, se vedea clar după interesul manifestat de Rosina, foarte, foarte gustos. Concomitent cu diminuarea manifestărilor anxioase, au crescut cele de afecțiune. Zumzăitul torsului, care pentru o perioadă nu se mai auzise, revenise în gâtul Rosinei și, odată cu el, faimoasa „frământare” pe care o execută pisicile ca să-ți arate că le e bine, că te iubesc sau că se simt în siguranță. Și pisica cealaltă dădea semne că e mulțumită de noua orânduire. Deranjată de agresiunile la care o supusese inițial Rosina, devenise de la un moment dat sfidătoare, chiar provocatoare, parcă dorindu-și s-o agaseze pe cealaltă, ca și cum stresul ei ar fi amuzat-o, i-ar fi dat o satisfacție perversă, ceva de genul „a, dacă asta e tot ce stârnește prezența mea în tine, atunci ia de-aici, fată!”. Ei bine, acum provocările astea încetaseră, semn că Rorschach, cum o botezaserăm într-un final, aprecia la rândul ei eforturile Rosinei de schimbare și hotărâse s-o lase în pace. Una peste alta, conflictul părea că se rezolvase, sau, oricum, că se ameliorase considerabil. Tot ce trebuia să facem era să continuăm pe același făgaș și poate, într-o zi, cele două adversare de temut aveau să devină cele mai bune prietene.

Și exact asta am făcut, doar că, de la un moment dat, tratamentul n-a mai dat roade, iar pisicile s-au întors la același tip de comportament pe care-l avuseseră odinioară, nevriscos-agresiv în cazul Rosinei, sfidător-provocator în ceea ce-o privea pe Rorschach. Parcă eram

în *Awakenings*, filmul cu Robin Williams și Robert De Niro. Nu ne venea să credem. Unde greșisem, dacă mai greșisem și acum cu ceva? Disperați după o rezolvare, ne-am amintit că citiserăm undeva că, în asemenea cazuri, pisica agitată trebuie izolată pentru câteva minute într-un spațiu mic și întunecos, unde calmarea avea toate șansele să se producă mai repede. „În baie!”, am exclamat noi la unison. „În baie!” Acolo era cel mai potrivit spațiu pentru a izola o pisică, mic și întunecos, cum cereau regulile, dar totodată cald și plăcut, *cozy*, cum se spune în engleză. Așa că ori de câte ori Rosina mai avea o criză de nervi, de frustrare sau de ce-o fi fost ea, era luată frumușel în brațe și dusă în baie, după care închideam ușa și o lăsam acolo, pe întuneric, să se liniștească. Sâsâielile se mai auzeau preț de vreun minut, două, după care încetau. Soluția părea că dă roade, spațiul îngust și întunericul chiar aveau efectul scontat. Când în cele din urmă îi deschideam ușa, inițial după numai un sfert de oră, apoi după jumătate de oră sau chiar mai mult, pisica părea atât de integrată în noul ei mediu, încât nici nu voia să mai plece. Tocmai de aceea și mărisem gradual intervalul alocat liniștirii, nu doar pentru că o calma, dar și pentru că remarcaserăm că pur și simplu ajunsese să-i facă plăcere să-și petreacă timpul acolo.

Treptat, am mai observat un lucru. Deși în baie era de fiecare dată așezată pe un covoraș plușat și foarte plăcut la atingere, când deschideam ușa, n-o găseam niciodată acolo, unde ar fi trebuit să-i fie comod, ci în cadă, unde, teoretic, n-ar fi avut cum să se bucure de același confort. Cada era din fontă, singurul obiect vechi pe care îl păstrasem după o renovare recentă, și ocupa un spațiu destul de mare pentru cât de mică era baia, însă ne obișnuiserăm cu ea, îți dădea un sentiment de